

I. Šaško
pomoćni biskup zagrebački
i prepozit Prvostolnoga kaptola zagrebačkog

Uvod
u euharistijsko slavlje
za sve preminule članove Prvostolnoga kaptola zagrebačkog
i članove Zbora prebendara Prvostolne crkve zagrebačke

Liturgijska čitanja:
Rim 11, 29-36; Ps 69, 30-31.33-34.36-37; Lk 14, 12-14

Draga braćo i sestre,

kao što vidite, jutros nas ima više koncelebranata negoli je svagdanima uobičajeno i zbog toga vas sve pozdravljam u zajedništvu s biskupom Mijom, s gospodom dekanima, mons. Ivanom (Hrenom) i prečasnim gospodinom Denisom (Barićem) i s ostalim ovdje nazočnim članovima Prvostolnoga kaptola zagrebačkog i Zbora prebendara Prvostolne crkve zagrebačke.

Naime, ovdje smo, dan nakon spomendana *svih vjernih pokojnika*, da bismo zajedno molili za preminule kanonike i prebendare, zahvalili Gospodinu za njihovo služenje, za čuvanje i prenošenje blaga vjere i ljubavi prema Crkvi, osobito prema Zagrebačkoj nadbiskupiji.

(Zatim su izgovorena imena kanonika i prebendara, preminulih u posljednjih trideset godina)

Molimo Gospodina da svrne svoj pogled posebice na njihovo samozatajno izgaranje u povjerenim im službama, kako u našim središnjim ustanovama tako i u pastoralnome djelovanju, počevši od službe predvođenja liturgijskih slavlja i ispovijedanja u našoj katedrali.

Molimo nebeskoga Oca da bude milostiv njima i da pomogne nama nasljedovati dobro koje su svjedočili i koje nam je dano u baštinu na izgradnju nebeskoga kraljevstva.

Pritom nam i danas pomaže živa Božja riječ u ljepoti svoje neočekivanosti i darovanja milosti.

Uobičajeno je i djeluje sasvim razumljivo da netko blagostanje povezuje s primanjem i primanjima. Međutim naš nas Gospodin poučava da je *blaženije davati nego primati* (usp. Dj 20, 35).

Ako istinsku radost tražimo u nekome obliku razmjenjivanja i uzvrćanja, izabrali smo pogriješan put. Ako pak dajemo onima koji nisu u mogućnosti uzvratiti nam, živimo u skladu s darom božanske ljubavi kojom se ne može trgovati.

Sveti Pavao u Poslanici Rimljanima donosi govor o ljepoti Božjega milosrđa. Nitko nije Bogu dao nešto prvi, da bi nešto trebao dobiti za uzvrata.

Do nas je iz rimskoga prava došao i ostao kao prevladavajuća logika u odnosima izraz *do ut des* – dajem, da bi mi dao, a kršćanska kultura živi od Radosne vijesti koja to nadilazi.

I dok apostol govori o neposlušnosti ne samo onih koji nisu poznavali Pisma, nego i svoga židovskoga naroda, zbunjujuća je rečenica da je *Bog sve zatvorio u neposlušnost*. No, odgovor je u razlogu koji je veći od te čudne tvrdnje, a to je očitovanje milosrđa. Zatvorio nas je u neposlušnost, da bismo lakše osjetili njegovu ljubav i prepoznali ju u svojim životima, na tragu evanđeoske istine da kada prihvatimo nešto izgubiti, dati, žrtvovati – pronalazimo sebe, odnosno Boga u svome životu.

Isus naviješta i uprisutnjuje Boga koji voli bezuvjetno; koji voli naizgled gubitničkom ljubavlju. Taj njegov dar je put novosti kojoj smo i mi povjerovali i kojom nastojimo živjeti svoju vjeru.

Pred nas stavlja Siromahe, sakate, hrome i slijepe, one koje mnogi doživljavaju isključivo kao nesretne ljude. Siromasi nemaju *ništa* pa se čine bespomoćni. Sakati uglavnom ne mogu *proizvoditi* pa ostavljaju dojam beskorisnih. Hromi se *otežano kreću* pa se čine neprisutnima. Slijepi ne vide izvana; *ne procjenjuju izvanjsko* pa ih ne privlači zemaljski ugled te su i sami nerijetko smatrani neuglednima.

No, oni nas upozoravaju na naše stranputice koje sežu do dobro nam poznatih kušnja, onih Isusovih i naših; kušnja koje se tiču svačijega života: kušnje moći odnosno vladanja, bogatstva i viđenosti. Toj kušnji podliježe i naše doba: bogati su moćni, bahati vladaju, ugled se može kupiti ili ga se, barem medijski, može stvoriti i tako predstaviti.

Molimo za sebe i za naše preminule. U životima naše braće kanonika i prebendara lijepo se odražava Pavlov usklik: O dubino bogatstva, i mudrosti, i spoznanja Božjega! *Kako li su nedokučivi sudovi i neistraživi putovi njegovi! Jer sve je od njega i po njemu i za njega!*

Stoga i mi, braćo i sestre, zahvalni Gospodinu što nam daruje svoje milosrđe ponizno priznajmo svoje grijehe i ispovjedimo svoje pouzdanje i nadu koja je u Kristovu uskrsnuću puna besmrtnosti.